

Eileen Carr

Verloren in de nacht

Wie de arme man ook was geweest, hij was al lang geleden overleden. Het enige wat brigadier Zach McKnight van de politie van Sacramento onder in de kuil zag, waren botten en wat haar, die door resten kleding bij elkaar werden gehouden. Jezus, was dat een negenenveertigerstrui? Die had hij sinds 1989 niet meer gezien.

Dit was niet zomaar een cold case, dit waren Siberische toestanden.

Zijn partner, Frank Rodriguez, kwam naast hem staan aan de rand van de bouwput. 'Ik denk dat de eerste achtenveertig uur wel voorbij zijn.'

'Tjonge, Frank, wat was je eerste aanwijzing? De verregaande staat van ontbinding? Of de verrotte kleding?' Zach liet zich langs de zijkant van de kuil omlaagglijden en hurkte naast het lichaam neer, dat op een verkreukelde lap zwart plastic op het zand lag. Ochtenddauw glom op de kale botten en de roodgouden trui werd al nat.

Slordig gedaan, dat zeker. Dit geraamte was niet in deze kuil begraven, maar iemand had het hier neergelegd.

'Ik houd het op de ontbinding. Dat is altijd een goede garantie dat iemand dood is.' Frank trok de kraag van zijn jas over zijn oren omhoog. Het was koud, zo vroeg in de ochtend.

Om hem heen kamden technici van het lab de omgeving uit en ze verzamelden stukjes afval, die waarschijnlijk nergens toe zouden leiden, maar die toch moesten worden verzameld en gecatalogiseerd. Buiten het hek keken de bouwvakkers toe en ze vroegen zich af of ze onverwacht een vrije dag zouden hebben of niet. Agenten in uniform stelden vragen en zochten naar bekende gezichten tussen de nieuwsgierigen die zich hadden verzameld.

Zach onderzocht de overblijfselen. De kans dat hij iets bruikbaar zou vinden, was nihil, maar zijn werk bestond nou eenmaal uit 80 procent routine en 20 procent uit wat er echt toe deed. Op een goede dag. 'Wie heeft hem gevonden?'

‘De voorman.’ Frank kwam langzaam omlaag de kuil in. ‘Hij zweert op het graf van zijn moeder dat het er gisteren aan het einde van de dag nog niet lag. Plotseling lag het hier vanmorgen, als door een wonder.’

‘Als door een wonder, zei hij dat?’ Zach keek met toegeknepen ogen op. Was dit weer zo’n geschifte zaak van satanaanbidders die dode lichamen opgroeven? Het was bijna Halloween, dus helemaal uit de lucht gegrepen was dat niet. Dan zou het in elk geval wel een misdrijf zijn dat zo recent had plaatsgevonden, dat iemand zich er nog druk over zou maken. Maar zoals hij het nu zag, vroeg hij zich af of iemand ook maar enige belangstelling voor deze arme donder zou tonen. Zach mocht blij zijn als hij de identiteit van de knaap zou kunnen achterhalen.

‘Natuurlijk niet, ik kleed zijn verhaal een beetje mooier aan, sukkel. En hij zwoer ook niet op het graf van zijn moeder. Even blijven, ja?’ Frank stopte een strip Juicy Fruit in zijn mond en hurkte naast Zach neer. ‘Hij stinkt tenminste niet.’

Het zij zo. Het gebrek aan lichaamsgeur was zo’n beetje het enige voordeel aan het werken aan cold cases. Verder was het bijna altijd om wanhopig van te worden. De meeste mensen wisten al niet meer wat ze afgelopen dinsdag hadden gedaan, laat staan zo’n vijf, tien of vijftien jaar geleden. En het meeste forensisch bewijs was waarschijnlijk samen met het vlees van het lichaam weggerot. ‘Hebben ze bewakingscamera’s? Een bewaker? Wat dan ook.’

‘De banden uit de bewakingscamera’s worden al opgehaald. En er is een ingehuurde bewaker die langs al hun bouwterreinen in de omgeving patrouilleert. Ik heb zijn naam en nummer. De straatpolitie ondervraagt iedereen in de omgeving al, maar veel zijn er niet om te ondervragen.’

Dat was waar. Ze bevonden zich in het hart van Sacramento. Hier woonde niemand. Er stonden alleen kantoren.

Frank schudde zijn hoofd. ‘Volgens mij is hij hier alleen gedumpt. Maar waarom pas na al die jaren? En waarom hier?’

Dat was een goede vraag. Zack keek om zich heen. ‘Wat moet dit hier trouwens worden?’ Je zag niet veel werk in aanbouw meer; niemand had er nog geld voor.

‘Een of ander medisch kantoor.’

Natuurlijk. De enigen die tegenwoordig nog geld hadden om iets te laten bouwen, waren doktoren.

Zachs blik viel op iets glimmends vlak bij de leren riem, die nog niet helemaal was weggeteerd. Met zijn potlood viste hij een metalen kettinkje uit de gescheurde resten stof bij wat de heupen moesten zijn geweest.

Militaire identiteitsplaatjes glommen in het zwakke ochtendlicht. Ze waren vuil en enigszins verroest, maar Zach was ervan overtuigd dat ze leesbaar zouden zijn wanneer ze waren schoongemaakt. Zijn dag werd iets minder somber. 'Ik denk dat het iets eenvoudiger is geworden hem te identificeren.'

'Mooi,' zei Frank. 'Ik zal de technische recherche bellen en we zullen zien wat zij verder nog kunnen vinden.'

Ze kropen beiden de kuil uit. Buiten het hek van het bouwterrein begonnen de media zich al te verzamelen. Zach zag Marianne Robar van Channel 4 uit een busje komen met een reusachtige satellietantenne op het dak. Hij zuchtte. Hij kon het hen niet echt kwalijk nemen, dit was veel interessanter dan het saaie weer in Sacramento. Maar het zou een zware kluit zijn in een zaak die op zich al beloofde niet eenvoudig te worden.

Naast de nieuwsbusjes zag hij Ben Stephenson van de *Sacramento Chronicle*. Die man was in de verkeerde tijd geboren. Hij had voor een krant moeten werken toen journalisten nog sigaren rookten en whisky dronken, niet nu ze de hele dag achter een bureau op een computer zaten te tikken.

Ben groette hem met opgestoken hand. Zach knikte terug. Het was fijn te weten dat wanneer hij een bevriende bron in de media zocht, hij er een had. Hij betaalde ervoor door middel van vertrouwelijke informatie en zo nu en dan eens een primeur, maar de prijs was nooit overdreven hoog. Hij zou er waarschijnlijk ook nog een gratis biertje aan overhouden. Ben deed vreselijk veel journalistiek onderzoek in bars.

De vragen schreeuwende journalisten ontwijkend, stapte Zach met Frank in zijn onopvallende auto en hij reed terug naar het politiebureau. Ze zouden de technici van het lab hun werk laten doen en daarna keken ze wel hoe ze verder moesten.

Intussen had hij de identiteitsplaatjes. Misschien zou dit toch niet zo'n zware kluit worden als hij had gedacht.

Veronica Osborne zag verderop knipperlichten branden. Zo te zien was J Street afgesloten. Dat zou de ochtendspits er voor de meeste mensen niet gemakkelijker op maken. Gelukkig reed ze in tegengestelde richting. Een uur voordat het hier zou volstromen met regeringsambtenaren in kostuums en stropdassen, was zij al op weg naar huis na haar dienst van elf tot zeven op de eerstehulpafdeling.

Dat was een van de redenen waarom ze graag nachtdiensten draaide. Bovendien kon ze tijdens de rustige uren van de dag naar de bank en de supermarkt gaan. En het was een uitstekende reden om vroeg bij blind dates te vertrekken. Dat ze niet tijdens het spitsuur de stad door moest, was het korreltje zout in haar verder smakeloze leven.

Toen ze dichterbij de knipperlichten kwam, zag ze de busjes van de nieuwszenders staan. Er moest iets bijzonders aan de hand zijn. Maar er reden geen gillende ambulances af en aan, dus het was niet iets levensbedreigends.

Ze hoefde niet haar auto uit te springen om een bloeding te stelpen of iemand een hartmassage te geven. Ze kon dus net zo goed naar huis gaan om te slapen. Ze zette haar richtingaanwijzer aan en sloeg links af. Ze kon de weg naar Alhambra nemen en zo deze hele drukte omzeilen. Dit had tenslotte niets met haar te maken.

Enkele uren later staaarde Zach in zijn hoekje op het hoofdbureau van de politie van Sacramento naar het scherm van zijn computer. Hij had nooit tegen Frank moeten zeggen dat het eenvoudig zou zijn het lichaam te identificeren. Hij had de onderzoeksgoden niet moeten tarten. Hoogmoed komt voor de val. Hij had net zo goed Superman aan zijn hemd kunnen trekken.

De identiteitsplaatjes waren van ene Jamal Shelden geweest. Een korte blik in de database had duidelijk gemaakt dat Shelden op 3 maart 1949 als Lois Shelden in Sacramento was geboren. Hij was op 23 februari 1974 in het oerwoud van Vietnam omgekomen, vlak voor zijn vijftiende verjaardag. Hij had postuum een Purple Heart gekregen en zijn stoffelijk overschot was op het Grove-veteranenkerkhof in Yountville begraven. Jamals moeder was in 1987 bij een auto-ongeluk om het leven gekomen. Hij had

geen broers of zussen en Zach kon geen vader in zijn gegevens vinden.

Een kort bezoek aan het kerkhof zou waarschijnlijk geen kwaad kunnen, vond Zach. Maar hij zou de politie in Yountville bellen om hun te vragen of ze het konden uitzoeken, al zou iemand het waarschijnlijk wel weten wanneer onlangs het lichaam van een veteraan zou zijn opgegraven. Mensen konden zich over dergelijke zaken behoorlijk kwaad maken. Hij had er weinig vertrouwen in dat de botten in de kuil inderdaad die van Jamal Shelden zouden zijn.

Dus... van wie waren ze dan wel? En als ze niets met Jamal Shelden te maken hadden, hoe waren zijn identiteitsplaatjes dan in de kuil op het bouwterrein terechtgekomen?

De nauwste familie van meneer Shelden ten tijde van zijn dood, was zijn vrouw geweest, Celeste Shelden, ook uit Sacramento. Nadat hij wat in enkele databases had rondgeneusd, wist Zach dat ze in 2003 was overleden, als moeder van twee kinderen. Max Shelden was in 1974 geboren, enkele weken nadat zijn vader in Vietnam was gesneuveld. Celeste was in 1979 hertrouwd met ene George Osborne, en in 1983 had ze Veronica Osborne gebaar.

Voordat Zach die twee kon nagaan, zoemde de telefoon die aan zijn heup hing. 'Ja?'

'Kom naar de AV-ruimte. Ik wil je iets laten zien,' zei Frank.

Zach pakte een strip maagtabletten uit zijn bureaula en nam er twee, waarna hij de trap af liep.

Frank zat met een kop ondrinkbare bureaurokoffie achter een computerscherm waarop hij de banden van de bewakingscamera's van het bouwterrein van de vorige avond had bekeken. Frank keek op naar Zach toen hij binnenkwam. Zijn ogen waren bloeddoorlopen van het staren naar het scherm. 'Ik heb beelden gevonden van wanneer het lijk is gedumpt.'

Zach sloeg hem op zijn schouder. 'Mooi.'

'Ja. Word niet al te enthousiast.' Hij drukte op de playknop.

Een vaag, korrelig zwart-witbeeld van het bouwterrein verscheen op het scherm. Gezien de hoek van het beeld, nam Zach aan dat de camera boven op de kantoortrailer stond. Na enkele seconden kwam er een gedaante in een donker sweatshirt met

een capuchon over zijn hoofd en gekleed in een vormeloze trainingsbroek in beeld. Hij sleepte iets achter zich aan. Zo te zien was het in een stuk zwart plastic gewikkeld, of misschien in een grote vuilniszak. De gedaante sleepte het naar de rand van de kuil en duwde het over de rand. Daarna veegde hij zijn handen af en liep het beeld uit.

‘Niet bepaald een Oscar waard, of wel?’ mompelde Frank.

‘Niet voor mij.’ Ze hadden bijna niets aan de beelden. De gedaante was vormeloos, zonder details en geslachtloos. Als ze geluk hadden, kon een van de nerds uit het lab misschien ongeveer zijn lengte en gewicht bepalen.

Frank zette de band stil. ‘Hij moet het patrouilleschema van de bewaking goed hebben gekend. Hij verscheen ongeveer een halfuur nadat die zijn ronde had gedaan en ongeveer drie kwartier voordat hij opnieuw zou langskomen. Een uitstekend moment om iets uit de weg te ruimen. Dat kan geen toeval zijn.’

‘Het was ook geen toeval dat hij niet omhoog naar de camera keek.’ Zach wreef met zijn handen over zijn gezicht. Dit was allesbehalve een ongeluk. Dat deed hem aan de vraag denken die Frank hem eerder had gesteld. ‘Waarom is dit lichaam hier en nu gedumpt? Denk je dat er iets bijzonders met deze bouwplaats aan de hand is? Of kwam het gewoon goed uit?’

‘Het is een even groot mysterie als het monster van Loch Ness,’ zei Frank.

Zack keek hem dreigend aan.

‘Bigfoot?’

Zach zweeg.

Frank haalde zijn schouders op. ‘Ik bedoel maar.’

‘Waar zou het lichaam hiervoor hebben gelegen?’ Zach ging op het bureau naast Frank zitten.

‘Hoe moet ik dat weten? Laten we maar naar het lab gaan en kijken of ze daar iets bruikbaar hebben gevonden waar we iets mee aan kunnen.’

‘Wat er op de identiteitsplaatjes staat, interesseert me niet. Dit lichaam is absoluut niet van een man van vijftientig.’ Eric Dinsmore rolde zijn stoel achteruit bij de autopsietafel vandaan. Dinsmore was een magere forensisch patholoog van één meter

achtentachtig lang. Hij had een lijkbleek gezicht vol met sproeten. Hij beheerste ook een zeer gemene jumpshot, waardoor hij bij het grootste deel van het team vreselijk populair was. En hij was nauwkeurig en efficiënt en hij wist waarover hij het had. 'Wie het ook was, hij was nog in de groei. De groeischijven in de lange beenderen waren nog niet volledig ontwikkeld. Hij was absoluut nog geen eenentwintig en waarschijnlijk een stuk jonger.'

Dat verbaasde Zach niet. Hij had al niet meer verwacht dat de beenderen van Jamal waren. 'Enig idee wanneer hij is overleden?'

'Nog niet. Maar ik heb genoeg tanden om hem eventueel daarmee te identificeren. Later vandaag weet ik meer.' Dinsmore keerde terug naar zijn tafel.

De identiteitsplaatjes moesten iets betekenen. Zach wist precies waar de plaatjes en de oude politiepenning van zijn vader waren: in een doos boven op zijn kast, klaar om weg te grissen als een van de dingen die hij beslist meenam wanneer hij bij brand zijn appartement uit moest vluchten. 'Hij had een zoon die ik nog niet heb kunnen vinden. Zijn naam was Max Shelden. Misschien heb je iets aan die naam.'

'Staat genoteerd,' antwoordde Dinsmore, terwijl hij de naam op een stukje papier schreef. 'Wanneer is die zoon overleden?'

'Hij leeft nog, voor zover ik weet. Ik heb geen overlijdensakte in het dossier gezien.'

Dinsmore keek hem weer aan. 'De jongen uit die kuil is in elk geval wel dood.'

'Dat is me al opgevallen. Het gebrek aan vlees op zijn botten laat daar geen twijfel over bestaan.' Hij haalde zijn schouders op. 'Meer hebben we voorlopig niet.'

Dinsmore knikte. 'Ik bel wanneer ik meer weet. Ik moet nog een heleboel onderzoeken.'

'Zodra je iets weet, gaan we ermee aan de slag,' zei Zach, terwijl hij en Frank naar de deur liepen.

Ze hadden hem gevonden. Ze wisten nog niet wie hij was, maar ze hadden hem gevonden. Susan Tennant leunde achterover in haar stoel en zette het kleine televisietoestel in haar kantoor uit. De lokale nieuwszender had sinds acht uur die ochtend keer op

keek de beelden herhaald van de vormeloze lijkzak die in de lijkwagen werd gelegd. De hele dag door hadden de nieuwsbulletins ermee geopend, en het zou haar niet verbazen wanneer ze er morgen ook weer mee zouden openen.

Tot ergens iets anders zou gebeuren waardoor Max uit beeld zou verdwijnen. Tot op zekere hoogte was het zijn hele leven zo gegaan: te veel aandacht wanneer hij die beter niet had kunnen hebben en te weinig wanneer hij het nodig had.

Nu het televisietoestel uitstond, was het stil in de kliniek. Susan was de laatste aanwezige. De staf was het gewend dat ze als eerste binnenkwam en als laatste vertrok, want het was háár werk, háár kindje.

Ze had er geen moment aan getwijfeld dat ze Max meteen zouden vinden. Ze konden hem bijna niet missen. Ze had weinig meer kunnen doen om daar zeker van te zijn, behalve er een paar schijnwerpers op te richten.

Natuurlijk misten ze hem al bijna twintig jaar. Al was 'missen' niet echt het juiste woord. Iemand had naar hem op zoek moeten gaan om hem werkelijk te missen. Maar niemand had naar Max gezocht. Ze schudde haar hoofd. Het was te gemakkelijk voor iemand om tussen de wal en het schip te raken. Zelfs nu nog, met al die computers en gekoppelde databases, verdwenen mensen van het aardoppervlak zonder dat iemand het in de gaten had. Het interesseerde niemand iets. Te veel mensen waren misbaar. De helft van de mensen die dagelijks deze kliniek in en uit liepen, waren mensen naar wie niemand op zoek was, die op een dag konden verdwijnen zonder dat iemand het zou merken.

Maar zij wel. Zij zou het wel merken. Dat had ze zichzelf bezworen. Twintig jaar geleden was ze te bang en te dom geweest om tot handelen over te gaan, maar nu had ze geprobeerd het goed te maken. Ze dacht dat ze dat in meerdere opzichten had gedaan, maar ze kon nooit helemaal goedmaken wat er zoveel jaar geleden was gebeurd. Het zou haar altijd bijblijven.

Maar eindelijk deed ze nu iets voor Max. Ze had dat vreselijke geheim samen met de beenderen uit het graf gehaald en het de hele wereld getoond. De politie zou zich er nu ook over moeten buigen. Beenderen die op een bouwterrein opdoken, trokken de aandacht.

Susan zuchtte en duwde haar stoel bij haar oude, stalen bureau vandaan. Ze kon nu niets meer doen. Niet zonder alles te verwoesten waar ze zo hard voor had gewerkt: de kliniek en al die mensen die ze hielp. De erfenis van haar lafheid had uiteindelijk flinke vormen aangenomen.

Dit was nog wel het minste dat ze kon doen om goed te maken wat ze indertijd had nagelaten. Wat haar nog steeds in haar dromen najoeg en haar 's nachts gillend en badend in het zweet, met bonkend hart deed wakker schrikken. Het maakte niet ongedaan wat ze had gedaan en laten doen, maar het hielp de zaken recht te zetten. Dat hoopte ze tenminste.

Ze hoopte ook dat ze hiermee voorkwam dat er nog meer onrecht zou worden gedaan. Sommige mensen hadden nooit de macht over anderen mogen krijgen. Hun ware aard was naar boven gekomen en die had zich niet altijd even prettig getoond. Vaak was die wreed en grof geweest.

‘Rust in vrede, Max,’ fluisterde ze. ‘Rust eindelijk in vrede.’